

men det førte heller ikke til noget Resultat, idet Udvalget dengang fordrede en langtførre Nedgang i de aarlige Toldindtægter, en Nedgang af ca. 4 Mill. Kr., medens man paa den anden Side ikke var ganske uvillig til at hde nogen Erstatning gjennem en Indkomstskat, hvis dette maatte være fornødent. Næret efter var det jo saa, at Finanzminister Krieger fremsatte et Forslag i Landstthinget, der gik ud paa en ukompenseret Nedgang i Toldindtægterne af — ikke 3 Mill. Kr., som det ærede Medlem anførte, men $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. (N. S. Jensen: Det ærede Medlem har rettet det!) — saa beder jeg undskyld, det har jeg ikke hørt. Dette Forslag blev modtaget meget unaadig af det høie Landstthing. Det er jo i det Hele taget mærkeligt, at det høie Landstthing i Almindelighed med en vis Forskjærlighed søger at stille sig paa et Standpunkt, der er stik modsat det, Folkethinget indtager. Det høie Landstthing vilde slet ikke forhandle dette Forslag. Det kom ikke engang til 2den Behandling, og fra den Tid af ophøre alle Forsøg fra Regeringens Side paa at gennemføre en Revision af vor Toldlovgivning. Saa blev imidlertid Forsøget prøvet ad privat Veie, idet det vil erindres, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber), som jeg ikke ser er tilfede, i Samlingen 1873 — 74 indbragte et privat Forslag, der var Gjenstand for Overveieelse med Ministeriet, men ikke førte til noget Resultat, skjøndt det blev gjentaget Næret efter. Ogsaa her holdt Folkethinget paa en ukompenseret Nedgang i Toldindtægterne af ca. 3 Mill. Kr. Nu hvilede Sagen i adskillige Aar, indtil endelig Kjøbenhavns Handelsstand i Sommeren 1880 gennem 3 af sine fremragende Medlemmer, indvarslede til et Møde paa Børsen i Kjøbenhavn, hvor der blev taget under Overveieelse, hvad der kunde gøres for at fremme de merkantile og industrielle Interesser i vort Land. Der blev nedsat en Kommission, som afgav en Betænkning, og jeg tror ikke at tage meget feil, naar jeg siger, at denne Kommissionsbetænkning ikke alene har givet Stødet til det Lovforslags Fremkomst, som foreligger paa ærede Medlemmers Bord, men ogsaa til det private Forslag, som den 9de April 1881 af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Hollstein) med Flere blev indbragt her i Folkethinget, og som ikke alene viste sig langt mere imødekommende ligeoverfor de Fordringer, der vare stillede fra Handelens og Industriens Side, men ogsaa paa en langt mere fyldestgjørende Maade tilfredsstiller de Krav, man med fuld Føie kan stille til en Revision af vor Toldlov. Ærede Medlemmer ville saaledes se, at der

stadig har været en Tendents i Folkethinget henimod, at, naar man overhovedet skulde gaa til en Revision af vor Toldlovgivning, skal der finde en Nedgang i de aarlige Toldindtægter Sted, en Nedgang, som saa skulde komme den mindre bemidlede, den uformuende Befolkning tilgode. Imod denne Opfattelse træder saa den ærede Finanzministers Anskuelse frem, hævdeende det bekendte Kompensationsprincip, i Kraft af hvilket han ikke vil tillade, at der sker nogen Nedgang i de aarlige Statsindtægter. Det forekommer mig at være et meget uheldigt Sted, som den høitærede Finanzminister her indtager ligeoverfor de stadig tilbagevendende Fordringer fra Folkethingets Side om Nedsættelse i Statsindtægterne, en Nedsættelse, der ikke alene er fuldt ud besøiet paa Grund af det aarlig tilbagevendende store Overflud paa Budgettet, men ogsaa af en anden Grund, som jeg med saa Ord skal tillade mig at omtale. Det er jo bekendt, at vi efter Toldloven af 1863 fik en Krigsskattelov af 1864, og denne Krigsskat kom jo særlig til at hvile paa saadanne Varer, der forbruges i størst Mængde af de mindre bemidlede og mindre velhavende Klasser af Befolkningen. Denne Krigsskat har i den Tid, den har eksisteret siden Kriegen, indbragt næsten ligesaa Meget, som Kriegen i 1864 har kostet. Den indbringer et aarligt Beløb af omtrent 3,200,000 Kr. Er det nu ikke rimeligt, at man, efterat denne Stat saaledes har opfyldt sin Opgave, naar man overhovedet skulde til at revidere Toldlovgivningen, gik til en Nedsættelse i den aarlige Statsindtægt til et Beløb, der svarede til den nævnte Stats Størrelse, saaledes at denne Nedsættelse kom de mindre Bemidlede i Samfundet tilgode? Det er jo forøvrigt en Anskuelse, som har fundet Gjenklang ogsaa udenfor det Parti, hvortil jeg hører. Jeg skal minde om en Udtalelse, der i forrige Samling fremkom her fra det ærede Medlem fra Odense (Falbe-Hansen). Han sagde dengang meget smukt, at, naar man kunde glæde sig over de store ophobede Kapitaler i vort Skatkammer, saa maatte vi jo paa den anden Side ikke glæmme, at disse Penge tilfælle repræsenterede en Sum af Lidelser og Savn hos den arbejdende og mindre bemidlede Klasse af Befolkningen. Jeg siger, det var smukke Ord, og deres Skjønhed forøgedes ved deres Sandhed. Jeg skal nu gaa over til at udtale mig om enkelte af Positionerne i det foreliggende Lovforslag, og jeg haaber, at det høie Thing vil tilgive mig, om jeg et Øieblik lægger Beslag paa dets Opmærksomhed, thi som nyt Medlem har jeg ikke tidligere havt Leilighed til at udtale mig om